

Epígrafe de la Castanyada perduda

Alpicat. Any dos mil seixanta-set. Els cotxes sobrevolen el poble a molta velocitat. El paisatge és verd gràcies als arbres artificials que els habitants han airecat. Els edificis van canviant de lloc per aprofitar millor l'espai. En una d'aquestes cases hi viu la meua padrina Martina, a la que vaig a veure cada tarda perquè m'expliqui moltes coses. Ahh! Per cent!! No m'havia presentat! Em dic Júlia i tinc onze anys. En les meues estones lliures m'encanta ballar qualsevol tipus de música i jugar a tennis. No puc suportar quan al menjador de l'escola toca peix i tampoc m'agrada el futbol. Però per sobre de tot el que menys puc tolerar són les aranges, són llepiscoses terrorífiques.

Una de les meues activitats preferides és quedar amb la meua colla d'amics i amigues. Amb l'Alex, el Jari, el Biel, l'Anna i la Lluna som com una pinya, una segona família. Passem hores i hores plegats jugant i rient pels descorts. La tieta de l'Anna ens va construir una cabana de fusta dalt de l'arbre quan érem petits, i, des de llavors, és el nostre refugi.

Una tarda de dijous al sortir de la escola vaig anar a veure-la. Em va explicar que quan era petita tenia un mico molt aventurer com a mascota i celebraven una festa a la que li deien **CASTANYADA**. Al mico Lucu li agradaven molt les castanyes. Ara seria molt difícil que poguessin menjar aliments com aquest.

La meua padrina continuava explicant-me coses. Em deia que una nit, passejaven amb el seu mico, el que va disfressar de Fantasma, ja que a Alpicat començaven a celebrar-se també una festa anomenada "Halloween", una festa que fins llavors no era tradició i darrerament s'havia convertit en una nit de bruixes i morts vivents on les cases d'Alpicat les decoraven plenes de carabasses, ratpenots, esquelets i teranyines.

Em va explicar que a les afores del poble hi vivia una velleta molt introvertida, vivia al carrer de les bruixes i gairebé mai sortia de casa, solament la nit de Halloween. No li agradaven els nens i nenes. Aquella nit, la padrina se la va trobar mentre passejava al Lucu, i en un moment que la padrina es va entretenir per comprar unes castanyes, va adonar-se que tan el mico com la

velleta havien desaparegut. No els va veure mai més.
jo vaig quedar molt encoriosida amb tot el que m'estava expli-
cant la padrina i, un cop em vaig acomiadar d'ella, perquè ja era
tard, vaig pensar que l'endemà aniria amb tots els meus
amics i amigues de l'escola a investigar aquella casa on
en aquells temps passats vivia aquella velleta, ja que la
padrina em va dir que era semblava una casa abandonada.

I així ho varem fer. L'endemà, al sortir de l'es-
cola ens vam reunir tota la colla per investigar aquella
casa abandonada. Pensàvem que trobaríem a ningú però
un cop vam arribar allí i, després de tirar a terra una porta
que semblava ~~alg~~ trencada, vam veure al petit jardí de la
casa una velleta que era igual que la meua àvia Martina
cosint un barret de bruixa i amb un mico molt vellet
al seu costat que la pentinava.

La velleta, en veure'ns, va fer un crit i es va aixecar d'una revolada, llençant el
barret uns metres enllà mentre el mico donava voltes nervioses i cridant al seu voltant.
Nosaltres, en veure aquell panorama, vam sortir espantats a buscar els nostres patinets
ULTRARAD de darrera generació. Vam pujar volant en direcció al bosc híbrid que s'havia
construït aprofitant els pocs pins que quedaven a la nostra vila, mentre la velleta agafava
una esombra i hi pujava cridant-nos que ens atúressim.

A mig camí, les nostres bateries van començar a fallar i vam caure en picat al bosc. Per sort
vam caure en una teranyina gegant i ningú va prendre mal. La velleta, que era una bruixa, va
llençar un seguit de rajos de color verd mar que va trencar la teranyina. Va ser el que va permetre'ns
escapar-nos de la reina aranya.

Un cop a terra vam seguir corrent i vam anar a parar en una cova fosca i humida. Estàvem
completament perduts.

Es sentien sorolls per tot i sobre els nostres caps van començar a brillar puntets de diferents colors,
què era allò?

Dins de la cova, l'aire era dens, pesat, com si la mateixa terra respirés amb dificultat. Les aranges cobrien les parets en una massa viva, teixint terangines que semblaven filaments d'ombres estirades.

El cor se'm va glaçar quan una aranya gegant se'm va enfilar a la mà. Abans de poder apartar-la, vaig sentir una punxada freda i profunda. La picada va ser brutal, com si injectés gel directament a les meves venes. I no era només jo. Tothom, tret de dues persones: l'Anna i el Biel, van caure de genolls, com si haguessin estat segellats per un pacte amb l'infern.

Sense saber què fer, ells dos van sortir de la cova. Quan van emergir, el pasatge ja no era el mateix: no estaven a cap lloc que conegués. El bosc ens envoltava com una presó viva, els arbres eren deformes, les branques semblaven braços que volien atrapar-nos. El vent portava els odors dels llops, tan forts que semblava que estaven a tocar, i el cel estava cobert de núvols negres que giraven, com si estiguessin avisant d'una tempesta sobrenatural.

El meu cos estava paralytitzat pel dolor. No només per la picada, sinó per la impotència. Sabia que no podia tornar a casa. Sabia que tot era culpa meua, per la meua insolència. El pit em cremava, però vaig reunir prou valor per posar-me al capdavant de tots i cridar amb una veu tan asfèrica que va fer tremolar les fulles dels arbres. Tots es van girar cap a mi, mirant-me amb ulls buits, com si esperessin que jo els salvés. Però en obrir la boca per donar una solució, vaig sentir un dolor intens al pulmó, com si un foc negre m'estigués consumint des de dins. Una fiblada em va travessar el cor, després el pulmó, una vegada i una altra vegada, fins que el dolor va ser tan intens que vaig caure de genolls amb el cos torçat per l'agonia.

El dolor es va aturar sobtadament, com si alguna cosa m'hagués concedit una breu treva, però la mà dreta estava ensonnada, perduda, d'un cor de malaltia. Vaig alçar la vista, esperant que ningú ho hagués vist, però les seves cares aterrides em deien que ho havien vist tot. Amb tot, vaig amagar el pànic i vaig continuar parlant, explicant la meua idea de quedar-nos a la cova fins que les coses s'arreglessin.

Però, sorprenentment, els únics que no van estar d'alond van ser el Jan i l'Anna, les dues persones que no havien estat picades. Insistien a explorar el bosc, en trobar una sortida d'aquell infern. Alguna cosa dins meu em va dir que no era una casualitat que ells dos estiguessin ilesos, així que els vaig seguir.

A mesura que ens endinàvem en el bosc, el fred es feia insuportable, i els odors dels llops semblaven cada vegada més propers. El meu braç em cremava, com si estigués a punt de caure, i de sobte, un crit esgarifós va trencar el silenci. La Lluna que estava darrere meu, va caure a terra, cridant en pànic. Li faltava un braç, i la seva sang es resava ràpidament, xopant la terra negra. Una punxa enorme li havia travessat el cor, i amb un crit final, va morir davant nostre.

Quan em vaig apropar a ella, el cor em va deixar de batejar per un instant. Aquella punxa que li sortia del cos no era més que l'ungla d'un dit gegant. Vaig alçar la vista i el que vaig veure em va glaçar la sang. Davant meu, es trobava un monstre alt com els arbres, amb un cos deforme, fet de carn podrida i trossos de cossos humans molts d'ells nens. Entre els cossos, vaig reconèixer les cares dels meus amics que s'havien quedat a la cova.

La por es va apoderar de nosaltres. Sense pensar, vam córrer per salvar-nos. Però el monstre ens seguia, els seus dits afilats com ganivets esgarraaven l'aire, i de sobte vaig sentir una fiblada brutal al meu braç podrit. Una esgarrapada, i el meu braç ja no estava.

El dolor va ser tan intens que vaig caure a terra, preparada per la mort, però en lloc d'airò, el monstre va desaparèixer, com si ens haguessin transportat a un altre lloc.

Ens trobàvem en un altre bosc, aquest ple de cendra i arbres cremats. De sobte, un crit va trencar el silenci. Era el Jan que corria cap a nosaltres amb desesperació. Però abans que pogués arribar, una altra criatura es va llencar des de les ombres. Era un ésser horrible, amb una boca gegant que sobria en una rialla desagradable, el va agafar i no el vam tornar a veure més.

Aterrats, vam intentar moure'ns en silenci, sabent que el monstre era cec. Però que tenia una oïda finíssima. El Biel, sense voler, va fer un petit soroll, i en aquell instant, el monstre es va llançar sobre ell amb una velocitat inhumana. El Biel es va quedar inconscient. Ara només quedava jo, sense braços i amb l'ala fugint-me.

Vaig caure de genolls davant una velleta que em mirava amb ulls turts. Amb una veu trada, em va revelar la veritat: tot allò era la seva maledicció, i tots nosaltres n'érem víctimes. La maledicció es repetiria, una vegada i una altra fins que...

Ring, ring !!!

Va sonar el despertador, d'una revolada vaig alçar-me del llit. Tot havia estat un malson, però les imatges del bosc, el monstre i la maledicció de la velleta encara ballaven a la meva ment. Per sort, avui era el dia de la castanyada, el dia que tant esperàvem, tan ansiosament, i el poble estava ple de llum, color i rialles.

Amb el Biel, la Lluna, l'Anna, la Jana i el Jan, ens vam endinsar en el túnel del terror, un record que em feia riure, però també em feia pensar que la por i la realitat es poden barrejar de maneres inesperades. Però aquesta vegada, el nostre únic objectiu era gaudir i celebrar. Sense por, ja que avui només era festa, i les castanyes ens esperaven.